

Розповіді учнів 3-М класу Одеського НВК "Гімназія № 7" Вчитель – Світлана МІНІНА

Чи потрібно робити добрі справи? Здається: а що мені до тієї доброї справи?! Якщо і зроблю, нічого в житті не зміниться!

Але насправді це "нічого" може перетворитися в одвічну вдячність, яку тобі буде приємно згадувати. Добрі справи мають робити усі люди!

Я, наприклад, зробила такі добрі справи: допомогла збирати картоплю моїм дідуся та бабусі. Самим їм, по-перше, важко, а, по-друге, довго та нудно. От я і допомагала.

Ще я мила посуд цілісіньке літо! Ох, так хотіла до друзів! Але все одно продовжувала мити, бо це ж допомога!

Ще я зробила таку добру справу: допомагала старенькій сусідській бабусі купити продукти. Вона дуже старенька, тому не могла дати собі раду з ногами – вони у неї болять. Бабуся Галя попросила нас піти до магазину. Дала гроші і ми з братом та сестрою пішли. Так і ходили щотижня.

А також ми з братом та сестрою доглядали за тваринами: собачками Тофіком та Дружком, котами, свинками, коровою та телятками. У нашої бабусі багато домашніх тварин. Я навчилася багато нового: доглядати за тваринами, мити посуд, допомагати на городі.

Я люблю робити добрі справи. Адже це так приємно: згадувати вдячність людини, якій ти допомогла! Робіть добро – і воно вам повернеться!

Поліна Савеско

Добро для красуні-Одеси

Одеса – це чудове українське місто на березі Чорного моря. Воно тепле, сонячне і дуже красиве. Але уявіть собі: в самому центрі Одеси, зовсім поруч зі славетними Потьомкінськими сходами і Приморським бульваром протягом багатьох років розташовувалася страшна "чорна пляма". Там бродили бездомні собаки й коти, було повно бруду, сміття, у заростях чагарників навіть розташовувались могилки померлих домашніх тваринок! Неприємне видовище, правда ж?

Одесити довго мріяли про відновлення парку, але знайти кошти на це було дуже важко. Та допоміг справжній друг Одеси – грецький меценат Пантелеймон Бумбурас. На кошти його родини територію розчистили, провели укріплення схилів, висадили десятки нових дерев та кущів – так з'явився сучасний Грецький парк. Тепер тут є мармурові сходи та доріжки, "ліфти майбутнього", затишні альтанки... Справжня окраса парку – фонтан "Початок початків", який завжди навколо себе збирає і дорослих, і малих.

Я вважаю, що такою доброю справою людина може пишатися.

Софія Капиця

Розповіді учнів 2-В класу Глухівської ЗОШ І–ІІІ ст. № 6 Вчитель – Світлана ШУМ

Мурлика

Одного разу я гуляв з друзями на подвір'ї. Бачу – сидить маленьке чорненьке кошенятко. Мама з татом завжди говорили, що треба піклуватися про тварин і не можна бути жорстоким. Кошенятко було дуже сумне і, мабуть, голодне. Я швидко побіг додому, щоб взяти кошеняті поїсти. Мама налила у мисочку молока, і я поніс його кошеняткові. Воно так жадібно і швиденько лизькало молочко, що посудина вмить стала порожньою. Я знову

побіг додому і ще приніс йому молочка. Котик пив молоко, але вже не так жадібно...

З того часу я майже щодня відвідую і годую цей маленький клубочок. Я навіть назвав його – Мурлика. Дуже скоро він зник до мене. Коли я виходжу на подвір'я, Мурлика радісно біжить до мене, махаючи хвостиком, ніби вітає мене. Здається, що він відчуває мою турботу про нього і знає, що я приніс йому щось смачненьке.

Для мого вихованця ми з друзями збудували хатинку, постелили рушничок, щоб було тепленько і затишно. Я думаю, що кошенятко вдячне нам за доброту і піклування про нього.

А взагалі, я люблю тварин і ставлюсь до них з доброю, ніколи їх не ображаю. Беззахисних тварин треба жаліти і підгодовувати.

Марк Шведун

SOS! SOS! SOS!

Ця розповідь не лише про добру справу, а про обов'язок кожного з нас. Нас уже 7,6 мільярдів. Це щодня така ж кількість пакетів, пляшок, пластикових стаканчиків... В океанах з'являються нові острови. Вони не мають назв, не позначені на картах, бо це – сміття. На материках поширюються пустелі з відходів, які вбивають все живе. Ще трохи – і станеться лихо. Що може зробити я, один із 7,6 мільярдів? Дуже багато! Разом з родиною я вчуся сортувати сміття:

- органічні відходи – на отримання поживного компосту;
- папір, картон та залишки деревини – для опалення теплиці;
- елементи живлення – до пунктів збору;
- металеві кришки та банки – на металобрухт;
- пластикові пляшки, упаковки з-під миючих засобів, пакети, плівка та інші полімерні вироби – на переробку;
- вживаємо заходів щодо зменшення використання пластику в побуті: пошили з тканини стильні торбинки для покупок, придбали багаторазові контейнери замість одноразових пакетів, замінили харчову плівку силіконовими універсальними кришками тощо.

Я не один із майже 8 мільярдів. Нас вже багато! А ви з нами? Почнімо кожен із себе – і наша планета залишиться найкрасивішою у всьому Всесвіті!

Матвій Разумних

Найкращий друг

Чудового осіннього вечора ми сім'єю поверталися додому від бабусі. Дорога була далекою, і я трішки сумувала, що закінчилося літо. Але осінь за вікном авто була така барвиста, що захопило вабила мій погляд. Я милувалася яскравими кольорами природи.

І ось на узбіччі, серед жовтого листя, я помітила маленький пухнастий клубочок. Вмить на думку спало – цуценя! Моє серце защеміло. І зі всієї сили голосно закричала татові:

– Зупинись, будь ласка!

Очі мого нового товариша не забуду ніколи. В них були і біль, і жаль, і безмежна надія... Надія на те, що він залишиться в моїх обіймах!

Я щиро вдячна моїм батькам, що далі ми їхали з Бімом та розмірковували про його майбутнє.

З першої хвилини зустрічі зрозуміла, що Бім буде чудовим другом. І для щасливого життя він мені потрібен не менше, ніж я йому. З того дня ми завжди разом.

Каміла Севідова-Москаленко

КОНКУРС "РОЗПОВІДЬ ПРО ДОБРІ СПРАВИ"

Розповідь учениць 3-А класу Червоноградського НВК № 13 Львівської обл.

Вчитель – **Ірина БАЗАРНИЦЬКА**

Турбота про ліс

Весна в розпалі. Теплий травневий місяць.

Одного разу після уроків ми повертались додому. Коли підійшли до будинку, побачили оголошення про весняну толоку. І зраділи, що можемо допомогти лісові. Адже наша родина дуже полюбляє прогулянки у лісі, відпочинок на галявині.

Разом із батьками та друзями ми вирішили взяти активну участь у лісовій толоці. У суботній день всі дружно прийшли до лісу. Там стільки сміття залишили люди!

Дружно і завзято взялись за роботу. Великі зламані гілляки склали на купки. Все зібране нами сміття збирали у великі мішки. І ставили один біля одного. Ми витратили багато часу на прибирання, але не шкодуємо. У нас все вийшло! Ліс – ніби оновився. І готовий дивувати людей своїм ошатним вбранням.

А ми стомлені, але щасливі повертались з родиною і друзями додому.

Лілія та Олеся Пелишишину

Розповідь учнів 4-го та 9-го класів Миронівської загальноосвітньої школи І–ІІІ ст. № 2 Бахмутського району Донецької області

Вчителі – **Валентина КОМАРОВА**, класний керівник 4 класу;

Тамара ГУРЖИЙ, класний керівник 9 класу

За останні роки смт. Миронівський Бахмутського району Донецької області зіткнулося з великою бідою – війною. Мешканці селища не з екранів телебачення чули жакливі звуки мінометів, танків та бачили зруйновані будинки, пошкоджені школи, дитячий садок. Для педагогів та учнів нашої школи жакливим було те, що на території закладу була величезна воронка від снаряда, який зруйнував гарні клумби, галявини, де завжди лунав дитячий гомін.

Тому найближчою нашою доброю справою стало облагородження пришкільної ділянки – повернення краси...

Ми зрозуміли, що добро починається саме з нас, з наших дій, учинків. Ми живемо в так званій "сірій зоні", і допомогти треба спочатку собі. А що ми можемо? Це прикрасити навколишній світ квітами, деревами, кущами.

Що прикрашає життя, свято, землю? Звичайно, квіти. У 2017 році під керівництвом заступника директора з виховної роботи Ірини Федорівни Венгріної, класних керівників 4 класу Валентини Володимирівни Комарової та 9 класу Тамари Іванівни Гуржий і нами було вирішено створити на пришкільній ділянці квітники, якими б ми опікувались протягом років свого навчання в рідній школі.

Здоров'я – найважливіша цінність для людини. Ми живемо в непростій екологічній зоні – навколо розташовані дві ТЕС. Узимку зелені не вистачає, тому ми захопили всі класи вирощувати цибулю на підвіконниках. Це не тільки чисте повітря, а ще й запобігання захворюванням під час епідемій грипу та ГРВІ.

Турбота про птахів і білок є невід'ємною нашою справою. Було вирішено виготовити годівнички для птахів і білок, шпаківні.

Навесні 2018 року ми захопилися ідеєю створення альпінарію. Цей задум підтримали батьки і з великим задоволенням допомагають нам.

Спочатку ми перекопували ділянку, прибирали бур'ян і дрібні корінці. Потім була сформована гірка з дикого каміння для того, щоб трималася форма альпінарію.

На початку жовтня 2018 року ми разом з батьками висаджували рослини, які подарували голова Бахмутської районної ради Євген Пластун та очільник поліції м. Бахмута Ярослав Меженний: туї, ялівці, лаванду, юки та інші рослини.

Поряд з альпінарієм ми запропонували створити клас на свіжому повітрі, де б проходили чарівні уроки.

Сподіваємося, що згодом цей осередок дива на території нашого закладу стане місцем відпочинку не лише учнів школи, а й дорослих мешканців селища та малечі. Ми переконалися, що головне – зробити крок у краще самостійно, покликавши за собою друзів і близьких. Хто може поліпшити світ, у якому ми живемо, якщо не ми самі?! Це зовсім не складно, головне – не забувати творити добрі справи!